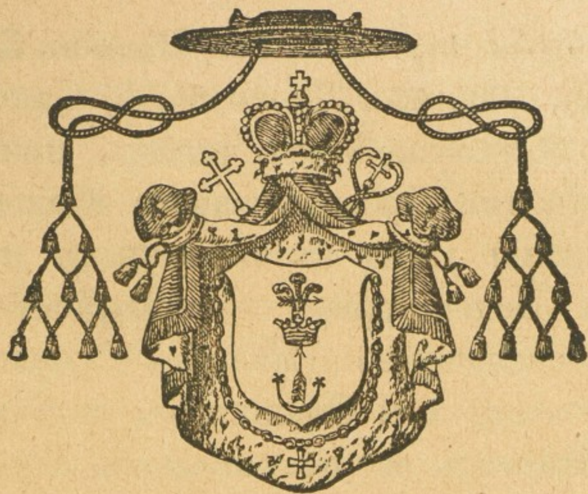

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ

Рокъ 1890. Выдано 8. Жолтня. Ч. X.

Ч. 45. Ч. 105|орд.

ІОАННЪ

Б. М. Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій и пр.

Возлюбленному въ Христѣ Священьству и всѣмъ Вѣрнымъ Нашой Епархіи миръ отъ Господа и Наше Архіерейске благословеніе!

Щобы изъ причины Нашого подойшлого вѣку и ослабленя черезъ долготревалу тяжку недугу физичныхъ силъ утрудняючого Намъ точно заниматися всѣми справами Нашого архіерейского званія, духовне добро сей численной Епархіи нетерпѣло, упросилисьмо у Найяснѣйшого нашого Цѣсаря и Короля Францѣшка Іосифа и у Ихъ Святости Папы Льва XIII. приданье Намъ до помочи Епископа Суфрагана въ особѣ Высокопреподобного и Всечестнѣйшого Архипресвитера при Нашомъ Соборѣ Крылошанъ Юліяна Куиловского.

На коли же за ласкавѣйшимъ пригласіемъ Ихъ ц. и к. Величества зъ дня 18. Листопада 1889 сему Нашому прошенію удоволено, а Святѣйшій Отецъ Папа Левъ XIII. Булею зъ дня 26. Червця 1890 тогожь Высокопреподобного мужа Юліяна Куиловского яко нареченого Епископа Гефестійского въ предѣлахъ невѣрныхъ Суфраганомъ Нашимъ именовати и призначити благоволилъ, послѣдило на дни 17. Серпня 1890 н. ст. въ Нашой Перемыской Престольной Церквѣ черезъ Его Превосходительство Высокопреосвященного Митрополита Галицкого Сильвестра Сембратовича при содѣйствію П. Т. Епископовъ Луки Солецкого, Юліяна Пелеша и Якова Глясера посвященіе згаданого Номината въ чинъ Епископскій.

О семъ событію завѣдомляемъ Васъ въ Христѣ возлюбленныи Отцы и Братя а черезъ Васъ всѣхъ Вѣрныхъ Перемыской, Самборской и Сяноцкой диецесіи препоручаемъ при св. богослужебныхъ чинахъ, при дотычныхъ молитвахъ прилучати и вспоминати также имя Преосвященного Юліяна.

Для улегшенія Намъ въ численныхъ и трудныхъ працяхъ тычачихъ ся заряда диецесіею и Консисторією именовалисьмо заразомъ и поставили особною грамотою сего Преосвященного Епископа Суфрагана Нашимъ Вікаріемъ генеральнымъ въ дѣлахъ духовныхъ и Офиціаломъ, надаючи Ему полну власть въ заступствію и въ имени Нашомъ все постановляти, заряджати и исполняти що по закону и правному диецесальному звычаю до дѣйствокруга генерального Вікарія и Офиціала належитъ.

Поручаемъ прото всему диецесальному Преч. Священьству мирскому и всѣмъ Вѣрнымъ диецесаномъ, щобы згаданого Преосвященного Епископа Суфрагана генерального Нашого Вікарія и Офиціала яко такого узнавали, Его по должности почитали и Его рѣшеніямъ и постановленіямъ въ имени Нашомъ выдаваемымъ послушными были.

Дано въ Перемышли, дня 4. Вересня 1890.

Ч. 46.

Ч. 1502 орд. Окружне Посланіе Его Святости Льва XIII зъ дня 10. Сѣчня 1890: „О головныхъ обовязкахъ гражданъ христіяньскихъ.

Святѣйшій Отецъ Левъ Папа XIII яко прозорливый и добрый Отецъ великои родины христіяньскои, печаливый всегда о еи спасеніе, видячи многихъ зъ сынôвъ св: Церкви заблукавшихся на бездорожа и залишаючихъ св. обовязки христіяньскіи, чи то пôдъ позоромъ, будьтобы они не далися погодити съ обовязками гражданьскими, чи то зъ переворотности и злобы — пôдбуреніи сынами тьмы; черезъ що всколебаніи зостали и саміи основы цѣлого общества людского а тымъ самымъ и державъ, узналъ за конечно потребне поучити всѣхъ Вѣрныхъ, якъ то передъ всемъ належитъ выполняти св. обовязки христіяньскіи и якъ тіиже легко дадутся погодити съ обовязками христіянина-гражданина, и въ той цѣли выдалъ многоцѣнне, весьма полезне окружне Посланіе: „О головныхъ обовязкахъ гражданъ хирстіяньскихъ,“ котре тутъ въ переводѣ на языкъ рускій подаемо:

Святѣйшого Господина Нашого Льва провидѣніемъ Божимъ Папы XIII окружне Посланіе до всѣхъ Патріархôвъ, Примасôвъ, Архіепископôвъ, Епископôвъ и другихъ мѣстцевыхъ Ординаріатôвъ миръ и общеніе съ Апостольскимъ престоломъ маючихъ въ Римѣ 1890.

О головныхъ обовязкахъ гражданъ христіяньскихъ.

Почтеннымъ братямъ патріярхамъ, примасамъ, архіепископамъ, епископамъ и прочимъ ординаріямъ мѣстцевымъ зостаючимъ въ мирѣ и общенію съ престоломъ Апостольскимъ.

ЛЕВЪ ПАПА XIII.

Почтенніи братя! Миръ и Апостольске благословеніе.

Премудрости христіянскои заповѣди въ память привести и до тыхже житье, обычаи и установы народôвъ застосовати, оказуеся що дня бôльша потреба.

Бо черезъ ихъ залишенье повстала такъ велика сила злого, що никто мудрый теперѣшне безъ опасного старанья знести, ни на будуче безъ страха поглянути не може. Не малый бо поступъ здѣлано въ тыхъ добрахъ, которіи суть тѣлесніи и внѣшніи; но всяка природа, котра проникае умы людскіи, посѣданье маетко̂въ, силъ и достатко̂въ, хотяй може выгоды произвести и умножити приемности жития, но не може заспокоити духа до чогось бо̂льшого и величавѣйшого сотвореного. Бога видѣти и до Него стремѣти, есть найвысшимъ закономъ жития людей, которіи на образъ и подобіе Боже сотвореніи, самою природою до посѣданя создателя свого сильно побуджаются. Но не якимъ рухомъ або бѣгомъ тѣлеснымъ идеся до Бога, но тымъ, що належитъ до духа, познаніемъ и чувствомъ. Богъ бо есть першою и найвысшою правдою, а умъ кормится лише правдою; есть тойже совершенною святостію и найвысшимъ добромъ, до которого сама воля по̂дъ проводомъ честноты стремѣти и котрого осягнути може.

Що сказано о поодинокихъ людехъ, то належитъ розумѣти и о товариствѣ такъ домашномъ якъ такожь и о гражданьскомъ. Не на тое бо произвела природа товариство, щобы стремѣлъ до того человѣкъ якобы до цѣли, но щобы въ томже и черезъ тоежь знайшолъ помо̂чь отвѣтну для свого усовершеня. Если протое яка держава глядитъ лише за выгодами внѣшными и за приличнымъ и въ достаткахъ упливаючимъ житьемъ, если занедбуе Бога въ управленью державномъ и не заховуе моральныхъ законо̂въ, то найго̂рше отступае отъ свого призначеня и припису природы, и не може тогды уважатися яко товариство и общество людей, но яко ложне наслѣдованье и удаванье товариства. Но видимо, що тіи, якъ сказалисьмо духовніи добра, которіи находятъся передъ всемъ въ захованью правдивои религіи и безустанномъ перестерѣганью заповѣдей христіяньскихъ, щоденно затмѣваются черезъ непамять и знеохоченье людей такъ, що майже о ско̂лко есть бо̂льшій поступъ въ рѣчахъ належачихъ до тѣла, тымъ бо̂льшій видится упадокъ въ тыхъ, которіи относятся до духа. Уменшенои и по бо̂льшо̂й части ослабленои вѣры христіянскои великій знакъ есть въ самыхъ покривдженяхъ, якіи наносятся дуже часто католическому имени явно и въ очахъ людей, и якіи вѣкъ почитаючій религію въ нѣякій спосо̂бъ не знеслъ бы. Зъ тыхъ поводо̂въ єсть не до увѣреня, якъ много людей находится въ небесбеченьствѣ о вѣчне спасеніе: но мѣста саміи и державы не могутъ бути довго беспечными, бо наколи упадутъ звычаи и обычаи христіяньскіи, то мусятъ розпастися найсильнѣйшіи основанія товариства людского. Для публичного спокою и для удержанья порядку оставляєся сама сила: но сила єсть дуже слаба, єсли отберестя єи подпора религіи, и она склоннѣйша до произведенія рабства, нежели послушеньства, носитъ въ собѣ само̂й сѣмя великихъ возмущеній. Вѣкъ принесъ тяжкіи памятніи выпадки; и не єсть еще певно, чи не належитъ еще подобныхъ обавлятися. И такъ часъ самъ упоминає насъ шукати средствъ охоронительныхъ зъ о̂тки належитъ: именно возстановити христіянскій спосо̂бъ мысленя и дѣланя въ житью приватномъ, и въ всѣхъ частяхъ публичныхъ; а то одно єстъ найотповѣднѣйшимъ до прогнанія злого, которе утискає, до отверненія отъ небеспеченьствъ, котріи грозятъ. На то намъ, почтеныи братя, належитъ наставати, до того найбольшою можливою старанностію и прилѣжностію стремѣти: и зъ того поводу, хотяй въ инныхъ мѣстцяхъ, коли случилася способно̂сть, подобне голосилисьмо, здаєся намъ однакожь полезнымъ въ семъ письмѣ докладно описати обовязки католико̂въ, которіи обовязки, єсли точно будутъ захованіи, доведутъ чудесно до общого спасенія. Впалисьмо въ сильну и майже щоденну борбу о найбо̂льшіи рѣчи, въ которой

дуже легко есть бути неразъ зведенымъ, зблудити и упасти многимъ на духу. Нашимъ обовязкомъ, почтенныи братя, есть упоминати кождого, учити, наказовати отповѣдно времени, щобы дорогу спасенія никто не оставилъ.

Не можна сомнѣватися, що въ практычномъ житью католиковъ есть больше обовязковъ якъ тыхъ, що або ложно знаютъ вѣру католическу, або цѣлкомъ еи не знаютъ. Коли Іисусъ Христосъ здѣлавши уже спасеніе роду людскому, приказалъ Апостоламъ проповѣдати Евангеліе всей твари, то тымъ самымъ наложилъ обовязокъ всѣмъ людямъ, щобы выучилися того и вѣрили въ то, чого ихъ учено; бо съ тымъ обовязкомъ стисло получене есть осягненье вѣчного спасенія. „Иже вѣру иметъ и креститcя, спасенъ будетъ, а иже не иметъ вѣры, осужденъ будетъ. (Мар. 16, 16).

Но человѣкъ принявши, якъ належитъ, вѣру христіяньску, подчиняеся тымъ самымъ церквѣ, яко изъ ней родженый, и стаеся участникомъ найбольшого и найсвятѣйшого товариства, которымъ управляти найвысшою властію, подъ невидимою головою Іисусомъ Христомъ, естъ властивымъ чиномъ римского Папы. — Если же мы обовязаныи закономъ природнымъ особенно любити и хоронити краину, въ котрой узрѣлисьмо свѣтло, и до котрои зосталисьмо принятыи и то такъ далече, що добрый гражданинъ не маеся вагати и смерть понести за отчину, то есть далеко большимъ обовязкомъ христіянина всегда такъ само бути успособленымъ для церкви. Есть бо церковъ мѣстомъ святымъ Бога живого, Богомъ самымъ произведенымъ, и подъ Его начальствомъ устроенымъ, котра вправдѣ на земли подорожуе, но взываючи людей, научаючи и ведучи до вѣчнои щастливости въ небѣ. Полюбити отже нилежитъ отчину, отъ которои получилисьмо житье смертне; но належитъ большою любовію обняти церковъ, которой должнисьмо треваюче житье души; слушнымъ бо есть предпочитати добра души добрамъ тѣла, и о много святѣйшими суть обовязки къ Богу, нежели къ людямъ. — Впрочемъ, если хочемо правдиво судити, надприродна любовъ Церкви и природна любовъ отчины, суть двѣ разомъ зродженіи любви походячіи отъ того самого вѣчного начала, понеже самъ Богъ есть обоихъ создателемъ и причиною: зъ чого слѣдуе, що одинъ обовязокъ не може противитися другому. Дѣйстно можемо и должнисьмо обое, любити себе самыхъ, и благосклонными бути для ближнихъ, любити дѣржаву и власть начальну тои державы, но въ томъ самомъ часѣ почитати Церковъ яко матеръ, и найбольшою можливою любовію обнимати Бога.

Но помимо того порядокъ тыхъ обовязковъ чи то нещастьемъ временъ, чи неприхильною людей волею часомъ перевертаеся. Именно случаются выпадки, що здаеся, якобы чого иншого отъ гражданъ вымагала держава, а чого иншого отъ Христіянъ религія: а то дѣстно не зъ иншого поводу, якъ лише длятого, що управителѣ державы святу власть церкви або за ничь цѣнятъ, або хотятъ, щобы була имъ подчинена. Зъ того и повстае борба, а въ борбѣ мѣстце для нараженя честноты на небеспеченьство. Натискае бо двояка власть, которыхъ обохъ противне наказуючихъ разомъ слухати не возможно: Никтоже можетъ двѣма господинома работати. (Мат. 6. 26) такъ що со всемъ належитъ залишити одного, если исполняеся справа другого. Но котрый мае бути предпочитаный, не повиненъ никто сумнѣватися. — Есть бо злочиньствомъ отступити отъ послушеньства Богу для задоволеня людямъ: проступкомъ, зломити законы Іисуса Христа, щобы зверхности послушнымъ быти, або щобы для захованя права державного, мимо пустити права церкви. Повиноватися подобаетъ Богови паче, нежели человѣкомъ. (Дѣян. 5. 29).

Що колись звыкли були Петръ и прочіи Апостолы отповѣдати зверхностямъ приказуючимъ нечестное, то само въ подобномъ случаю належитъ всегда безъ ваганя отповѣсти. Жаденъ гражданинъ не есть лучшій чи въ мирѣ чи въ войнѣ отъ Христіянина памятного на свои обовязки: но повиненъ скорше все претерпѣти, а даже волѣти умерти, а нежели опустити справу Бога або Церкви. Протое не маютъ докладного понятія о силѣ и природѣ законôвъ, которіи ту постоянность въ выборѣ обовязку ганятъ и говорятъ, що то належитъ до возстанія. Говоримо то, що есть вообще знанымъ и Нами самыми колькократно поясненымъ. Законъ бо не есть ничь иншого, якъ приказъ правого розуму даный законною властію для общого добра. Но нема ніякои правдивои и законнои власти, если не походитъ отъ Бога найвысшого начала и Господа всего, который лише самъ може поручити человѣкови панованье надъ людьми: и не можна назвати то правымъ розумомъ, который несоглашаеся съ правдою и розумомъ божескимъ: ани правдивымъ добромъ, которе противится найвысшому и неизмѣнному добру, и воли людей отклоняе и отводитъ отъ любви Бога. — Святымъ протое есть имя публичнои власти Христіянамъ, въ которой познаютъ нѣкій образъ и подобіе божого величества даже тогды, коли держитъ ю недостойный: справедливе и належите почитанье законôвъ не за для силы и грозьбъ, но за для совѣсти обовязку: не бо даде намъ Богъ духа страха (II. Тим. 17).

Но если законы державніи явно суперенчіи суть съ правомъ божимъ, если наносятъ яку кривду церквѣ, або супротивляются тымъ обовязкамъ, которіи налагае религія, або нарушаютъ власть Іисуса Хріста въ найвысшомъ Архіерею, то тогды спротивитися есть обовязкомъ, слухати злочиньствомъ; а то есть получене съ кривдою самои державы, понеже грѣшится противъ державы, если щось залишится въ религіи. — Дальше же явствуе, якъ неслушнымъ есть тое посуджуванье возстанія: не отмавляеся бо князеви и законодателю належите послушеньство: но отступаеся отъ ихъ воли тôлько въ тыхъ приказахъ, до которыхъ установленья немаютъ власти, понеже поставляютъ ся съ крывдою Бога и для того не маютъ справедливости, и суть всѣмъ иншимъ, но не закономъ. Знаете, почтенныи братя, що то есть самѣсѣнька наука св. Апостола Павла, который написавши до Тіта, щобы упоминалъ Христіянъ начальствующимъ и владѣющимъ повиноватися и покарятися, заразъ додае „ко всякому дѣлу благу готовымъ быти (Тіт. III. 1) щобы тымь заявити, що если законы людей постановляютъ щось противъ вѣчного закона Божого, слушнымъ есть, не повиноватися. Подобнымъ чиномъ князь Апостолôвъ отповѣлъ крѣпко и поважно тымъ, которіи хотѣли отобрати ему свободу проповѣдати Евангеліе. аще праведно есть предъ Богомъ, васъ послушати паче, нежели Бога, судите. Не можемъ бо мы, яже видѣхомъ и слышахомъ, не глаголати. (Дѣян. 4. 19. 20). Найбôлшимъ протое обовязкомъ христіяньскимъ, и то нѣяко жереломъ, зъ которого другіи обовязки походятъ, есть, щобы каждый любилъ обѣ отчины, одну природну, другу небесну, но такъ, щобы послѣднои любовъ была высшою якъ первои, и щобы николи не предпочиталися права людскіи правамъ Божимъ. Дѣйстно, Спаситель рода людского говоритъ самъ о собѣ: Азъ на сіе родихся, и на сіе пріидохъ въ міръ, да свидѣтельствую истину (Іоан. 18. 37) и: Огня пріидохъ вврещи на землю, и что хощу, аще уже возгорѣся? (Лук. 12: 49). Въ познанію тои правды, котора есть найвысшимъ совершеньствомъ ума, въ божой любвѣ, котора рôвнымъ способомъ усовершае волю, лежитъ все житье и свобода Христіянъ. И тыхъ

то именно, правды и любви, найчестнѣйшу спадщину, вручену собѣ Іисусомъ Христомъ, Церковъ безустанною старанностію и чуваньемъ хоронитъ и стереже.

Но якъ строга и якъ многократна возгорѣла война противъ церкви, заледве належитъ на семъ мѣстци вспоминати. Понеже случилося розумови многіи тайніи рѣчи и природою укрытіи вѣдомости черезъ изслѣдованье вынайти и ихъ отповѣдно до ужитку въ житью употребити, пріишли люди до такои дерзости, що гадаютъ, що можна уже божество и божу власть прогнати изъ публичного житья. — И зведеніи тымъ блудомъ переносять начальство отобране Богу на природу человѣческу; проповѣдуютъ, що начало и правило всякои правды належитъ брати отъ природы; що отъ неи выплываютъ, и що до неи належитъ относити всѣ обовязки религіи; що длятого ничого нема переданого Богомъ; що не належитъ слухати ни христіаньскихъ засадъ моральности, ни церкви; що она немае ніякои власти постановляти законы, ніякихъ правъ; а даже що не належитъ дати Церквѣ мѣстця въ заведеніяхъ державныхъ. Жадаютъ же и всѣми силами стараются переняти справы пубчичніи и обняти управленье мѣстъ, щобы могли легше приноровити законы до тыхъ наукъ и вытворити обычаи народо̂въ. И такъ всюды имя католическе або явно поневѣряеся, або укрыто напастуеся; и лишивши велику свободу всякои переворотности заблужденій, многими часто узами стисняеся всенародне исповѣданье правды христіяньскои.

При тыхъ то такъ некористныхъ обстоятельствахъ передвсемъ кождый повиненъ поглянути на себе и сильно етаратися, щобы напряженою осторожностію хоронилъ глубоко поняту вѣру, выстерѣгаючися небеспеченьства, а именно узброеный всегда противъ ро̂жныхъ обманъ наполненымъ софизмами. Для охороненья сеи честноти уважаемъ такожь дуже полезнымъ, и въ теперѣшныхъ часахъ дуже отповѣднымъ — щобы прилѣжною ре̂вностію по̂сля способности и понятія поодинокихъ отдатися науцѣ христіяньскои и тымъ предметамъ, которіи относятся до религіи, и которіи розумомъ можна поняти, и щобы напоити духа бо̂льшимъ можливымъ знаніемъ. А понеже вѣра не то̂лько ненарушимою мае бути въ сердцяхъ людей, но такожь безустанно взмагатися, належитъ дуже часто взносити до Бога смиренну и умильну молитву Апостоло̂въ „приложи намъ вѣру“ (Лук. 17. 5.)

Но въ томъ самомъ, що дотычитъ вѣры христіяньскои, суть иншіи обовязки, отъ которыхъ точного и религійного захованья хотяй всегда залежало спасеніе, залежитъ оно найбо̂льше въ нашихъ часахъ. — Именно въ той якъ сказалисьмо, такъ великои и широко розлягло̂й дерзости мнѣній есть обовязкомъ церкви, приняти подъ опѣку правду и прогнати изъ умо̂въ блуды, и то належитъ свято кождого часу сохраняти, понеже въ еи охоронѣ, лежитъ честь Бога, и спасеніе людей. Но коли натискае потреба, не тіи лише, которіи стоятъ на челѣ маютъ хоронити чисто̂сть вѣры, но кождый обовязанымъ есть вѣру свою другимъ голосити, чи то для поученья другихъ вѣрныхъ или ихъ утвердженья, чи то для прогнанія напастей невѣрныхъ. (S. Tom. II — II Quaest III, art II ad 2). Уступати передъ непріятелемъ, або молчати, коли такъ великіи зъ всѣхъ сторонъ подносится крокъ для придушенья правды, есть то дѣломъ або лѣнивого человѣка, або усомнѣваючогося о томъ, що исповѣдуе, чи то есть правдивымъ Одно и друге есть огиднымъ и ображаючимъ Бога; одно и друге противится такъ спасенію поодинокихъ, якъ и общому, для самыхъ ворого̂въ вѣры користнымъ, бо сильно вскрѣпляе оспалый трудъ правыхъ, дорзо̂сть неправыхъ. Зъ того взгляду есть дуже наганна недбалость христіянъ, понеже дуже часто могутъ легкимъ способомъ

ложніи обвиненія знищити, и скривленіи мнѣнія опровергнути; а при бôльшомъ трудѣ могутъ то всегда. Въ конци никому не взбороняеся выступати съ тымъ мужествомъ, яке есть христіянамъ властиве, котрымъ самымъ неразъ сокрушаются и отвага и замѣры противникôвъ. Кромѣ того суть христіяне сотвореніи до борбы, которыхъ чимъ бôльша сила, тымъ певнѣйша при помочи Божой побѣда. „Дерзайте, яко азъ побѣдихъ міръ.“ (Іоаннъ 16. 33). И никто не може закинути, що хранитель церкви Іисусъ Христосъ не потребуе людскои помочи. Бо не задля недостатку силъ, но зъ величія благости хоче, щобы и мы понесли троха труду для позыскання и осягненя плодôвъ спасенія, которе онъ самъ здѣлалъ.

Первіи же части того обовязку суть, исповѣдати католическу науку явно и постоянно, и туюжь по можности розпространяти. Бо, що уже не разъ и дуже справедливо сказано, ничь такъ не стоитъ на завадѣ премудрости христіяньской, якъ то, що не есть знаною. Она сама собою належито понята зможе прогнати заблудженія, и если ю понялъ простый умъ незамотаный нѣякими предразсудками, то голоситъ розумъ, що належитъ съ нею согласитися. Честнота вѣры есть вправдѣ великимъ даромъ благодати и благости божои; но рѣчи, которыми вѣра пріймаеся, познаются лише слухомъ. Како же увѣруютъ, егоже не услишаша? како же услишатъ безъ проповѣдающого? .... Тѣмже убо вѣра отъ слуха, слухъ же глаголомъ Божіимъ (Рим. 10. 14. 17). Понеже але вѣра есть до спасенія необходима, то зъ того слѣдуе, що мусится доконче проповѣдати слово Христове. Вправдѣ чинъ проповѣданя т. е. научаня належитъ пôсля права Божого до учителѣвъ которыхъ Духъ святый постави епіскопы пасти церковъ Господа и Бога (Дѣян. 20. 28.) особенно же до Архіерея Римского, намѣстника Іисуса Христа, начальника вселеньскои церкви съ найвысшою властію, учителя того, що маеся вѣрити и дѣлати. Но никто най не гадае, що приватнымъ взбороняеся доложити якого такого труда въ той справѣ, именно такимъ, которымъ Богъ далъ дарованія ума съ ревнованьемъ заслужитися; которіи, коли лише вымагае потреба, выгодно могутъ вправдѣ не приняти чинъ учителя, но то що сами получили, передати другимъ, яко образъ отдаючій голосъ учителѣвъ. Що бôльше, труды приватныхъ выдавалися отцамъ собора Ватиканьского такъ далече отповѣдными и плодоносными, що уважали тое на всякій спосôбъ отъ нихъ вымагати. Всѣхъ вѣрныхъ христовыхъ передвсемъ тыхъ, що стоятъ на челѣ або исполняютъ чинъ учителя, заклинаемъ на любовъ Іисуса Христа, и приказуемъ властію Бога и Спасителя нашого, щобы для усуненья и выкорѣненья тыхъ заблужденій отъ святои Церкви до розширенья свѣтла найчистѣйшои вѣры staранья и труда свого доложили. (Const Dei filius, sub fin.) Впрочемъ кождый най памятае на тое, що може и повиненъ силою примѣра сѣяти католическу вѣру и проповѣдати постоянностію исповѣданья. До обовязковъ отже, которіи насъ вяжутъ съ Богомъ и Церквою то найбôльше належитъ вчислити, щобы для розширенья правды христіяньскои и прогнанія заблужденій кождый поодинокій доложилъ по можности свого труда.

Тымъ однако обовязкамъ не такъ, якъ належитъ, обильно и полезно удоволятъ, если одніи отъ другихъ отлученіи вступятъ до борбы. — Іисусъ Христосъ предсказалъ, що въ обиду и ненависть людей, котру онъ самъ першій получилъ, рôвнымъ способомъ попаде и дѣло отъ него установлене: цѣлкомъ такъ, що для осягненья спасенія, его благостію здѣланого многіи въ самомъ дѣлѣ найдутъ

перепоны. Длятого не хотѣлъ установити лише ученикôвъ своеи науки, но соединити ихъ въ товариство, и отповѣдно получити въ одно тѣло, которымъ есть Церковъ (Кол. 1. 24.) и которого самъ есть головою. Пересякае протое житье Іисуса Христа черезъ цѣлый составъ тѣла, кормитъ и удержуе поодинокіи члены держитъ ихъ полученіи со собою и до тои самои цѣли уложеніи, хотяй не то, само есть дѣланье поодинокихъ. Якоже бо въ единомъ тѣлеси многи уды имамы, уды вси не тожде имутъ дѣланіе. Такожде мнози едино тѣло есмы о Хрѣстѣ, а по единому другъ другу уды. (Рим. 12. 4. 5). Зъ тыхъ поводовъ не тôлько що совершеннымъ товариствомъ есть Церковъ, и о много высшою отъ кождого иншого товариства, но то есть ей отъ еи основателя наданымъ, що должна боротися за спасеніе рода человѣческого яко ополченая (яко полкъ добре уряджений) (Пѣсн. 6. 3. 9). Тое то уложенье и устроенье христіянства не може ніякимъ способомъ змѣнитися, и никому не вольно бôльше пôсля свого уподобанья жити, або наслѣдовати способъ борбы, котрый собѣ сподобае; протое що розсыпае, а не собирае, кто съ Церквою и Іисусомъ Христомъ не собирае; и въ самомъ дѣлѣ повстаютъ противъ Бога, которіи разомъ съ нимъ и съ церквою не держатъ. Иже нѣсть со мною, на мя есть, и иже не собираетъ со мною, расточаетъ. (Лук. 11. 23).

До тогоже сполученья духа и вспôльного дѣланья не безъ причины страшного для ворогôвъ католического имени, передъ всѣмъ есть необходимымъ согласіе мыслей: до котрого видимо Апостола Павла завзываючого Коринтіянъ сильно и надзвычай поважными словами: Молю же вы братіе именемъ Господа нашого Іисуса Христа, да тожде глаголете вси, и да не будутъ въ васъ распри, да будете же утверждени въ томже разумѣніи и въ тойже мысли (I. Кор. 1. 10). Заповѣди тои мудрость легко дасться познати. Началомъ бо дѣланья есть умъ: и протое не могутъ сходитися хотѣнія, и дѣла не могутъ бути подобными, если умы различніи мнѣнія производятъ. Которіи послѣдуютъ самъ розумъ яко свого проводника, тогды рѣдко коли або и николи не може бути у нихъ одна наука: есть бо найтруднѣйшою штукою познати рѣчи; умъ же есть и слабый своею природою, и розсѣваеся различіемъ мнѣній, и неразъ обманюеся черезъ внѣшніи влѣянія; до того приходятъ похоти, которіи або цѣлкомъ зносятъ способность видѣти правду або на певно уменшаютъ. Зъ того поводу въ управленью державъ часто задаютъ собѣ труда, щобы силою удержати въ едности тыхъ, которыхъ мнѣнія суть противніи. Цѣлкомъ иначе христіяне: що маютъ вѣрити, получаютъ отъ церкви, бо знаютъ на певно, що подъ еи повагою и проводомъ осягнутъ правду. Кромѣ того, якъ одна есть церковъ, понеже одинъ Іисусъ Христосъ, такъ и всѣхъ по всей вселенной христіянъ одна и та сама есть и должна бути наука. Единъ Господь едина вѣра (Еф. 4. 6). Имуще же тойже духъ вѣры (II Кор. 4. 13) маютъ спасительне начало, зъ которого самовольно повстае въ всѣхъ та сама воля и той самъ поводъ до дѣланья.

Но, якъ приказуе Апостолъ Павелъ, одногласіе должно бути совершенне. Понеже вѣра христіяньска не основуеся на повазѣ человѣческого, но божого розуму, понеже тое, що отъ Бога получилисьмо, вѣруемо що есть правдивымъ не длятого, що познались мо внутренну рѣчей правду свѣтломъ природного розуму, но для поваги самого Бога объявляючого, который не може бути ни обманенымъ ни обманити (Conc. Vat. Dei filius cap. 3) то слѣдуе зъ того, що всѣ рѣчи, о которыхъ есть певность, що

Богомъ суть переданіи, належитъ цѣлкомъ приняти всѣ поодинокіи однаковымъ и подобнымъ согласіемъ: а одной тыхъ рѣчей отмовити вѣры, впадаеся майже въ то, що откидаеся всѣ. Нищатъ бо саму основу вѣры тыи, которыи або перечатъ, що Богъ до людей промавлялъ або усомнѣваются о безконечной правдивости и мудрости его. Постановляти же, которіи науки суть отъ Бога преданіи належитъ до церкви научаючой, которой Богъ и вѣрилъ опѣку и толкованье словъ своихъ. Найвысшимъ же учителемъ въ церквѣ естъ Папа Римскій. Якъ отже згода умовъ вымагае совершенного согласія въ одной вѣрѣ, такъ жадае, щобы хотѣнія були церквѣ и римскому Папѣ совершенно подданіи и послушніи якъ Богу. Совершенне же повинно бути послушеньство, понеже сама вѣра того вымагае, и се мае вспольне съ вѣрою, що не може бути подѣльнымъ, а даже еслибы не було совершенне и всѣхъ знаменій совершеньства не посѣдало, остаеся вправдѣ видъ послушеньства, но природа послушеньства зносится. Такому совершеньству таку вагу надалъ звычай христіяньскій, що оно всегда уважалося яко признакъ розпознаня католиковъ.

Прекрасно выясняеся се мѣстце св. Ѳомою зъ Аквину тыми словами: формальнымъ.... предметомъ вѣры есть перша правда, такъ якъ обявляеся въ св. Письмѣ и въ науцѣ церкви, котра походитъ отъ першои правды. Протое если кто не держитъся науки церкви яко непогрѣшимого и божого правила, котре походитъ отъ першой правды обявленои въ св. Письмѣ, той не мае розположеня вѣры, но тое, що належитъ до вѣры держитъ иншимъ способомъ, а не черезъ вѣру.... Явно же есть, що той, котрый держится науки церкви яко непогрѣшимого правила, соглашаеся съ всѣмъ, що учитъ церковъ: противно, если кто изъ науки церкви узнае то що хоче, а того, чого не хоче, не узнае, не держится уже науки церкви яко непогрѣшимого правила, но власнои волѣ. (II. II. Quaest. V. art. III). Одна вѣра должна бути цѣлои церкви посля словъ (I. Кор. 1. 10.) *Тожде глаголете вси, и да не будутъ въ васъ распри;* чого не можнабы заховати, если бы повставшій вопросъ вѣры не булъ опредѣленъ тымъ, который стоитъ на челѣ цѣлои церкви, щобы его мнѣніе сильно задержане було цѣлою церквою. И протое лише до власти Найвысшого Архіерея належитъ нове выданье Символа якъ и все инше, що дотычитъ цѣлои церкви. (Ib. Quaest. I. art. X.).

Въ установленю границь послушеньства, най никто собѣ не гадае, що власти св. Пастырей а особенно Папы римского належитъ слухати только въ томъ, що дотычитъ догматовъ, которыхъ откиненье упорне не може отрожнити отъ порока ереси. Еще больше, не естъ достаточнымъ узнавати щиро и крѣпко науки, которіи предкладаются церквою до вѣреня хотяй торжественнымъ судомъ не опредѣленіи, но звычайнымъ и вселеннымъ ученіемъ яко Богомъ обявленіи, въ которіи вѣрою католическою и божою вѣрити Соборъ Ватыканьскій постановилъ; но и то належитъ доложити до обовязковъ христіянъ, щобы властію и руководствомъ Епископовъ особенноже Апостольского престола дали собою управляти и себе вести. А якъ то естъ отповѣднымъ, легко можна познати. Бо тое, що находится въ изреченіяхъ Божихъ относится по части до самого человѣка и до рѣчей необходимыхъ до вѣчного спасенія человѣка. Но въ обохъ случаяхъ, именно въ що належитъ вѣрити, и що творити, пруписуеся правомъ Божимъ церквою, якъ сказалисьмо, а въ церквѣ Папою римскимъ. Для того то може и по власти своей долженъ Папа судити, що содержатъ изреченія божіи, которіи науки съ тымже со-

глошаются, а которіи рôжнятъ ся; и такимъ самымъ чиномъ показати, що есть честнымъ, а що нечестнымъ; що дѣлати, а чого уникати належитъ, дабы осягнути спасеніе; иначе бо не мôгъ бы бути ни певнымъ толкователемъ, ни беспечнымъ проводникомъ въ житью человѣка.

Кромѣ того треба глубше внійти въ природу церкви: она бо не есть случайнымъ сполученьемъ христіянъ, но преимущественнымъ устроеньемъ отъ Бога поставленымъ товариствомъ, котра впростъ и передъ всемъ до того стремитъ, щобы принести спокôй и святость душамъ; понеже она сама одна посѣдае зъ дару божого до того потребныи средства, мае певныи законы, певныи обовязки и въ управленю народу христіяньского послѣдуе способъ и дорогу отповѣдну своей природѣ. — Но веденіе того управленя есть трудне и получене съ частыми противностями. Церковъ бо управляе народами розсѣяными по всѣхъ частяхъ земли, розличаючимися родомъ и звычаями, которыхъ обовязкомъ есть, понеже въ всякой державѣ кождый жіе пôсля своихъ законовъ, подчинитися мірской а заразомъ и святой власти. И тыи обовязки суть полученыи въ тыхъ самыхъ особахъ, но не суть, якъ сказалисьмо, собѣ противныи, ани одныи другихъ не мѣшаютъ, понеже одни относятъся до блага державы, другіи же до общого добра церкви, а одни и други утворени для осягненя совершеньства людей.

Поставивши таке опредѣленье правъ и обовязковъ, есть цѣлкомъ ясно, що управителѣ державъ въ веденію своихъ дѣлъ суть свободными; и то не лише що церковъ тому не противится, но съ всѣмъ еще помагае; котора, понеже передъ всемъ приказуе абы заховати богочестіе, которе есть справедливостію къ Богу, тымъ самымъ завзывае до справедливости къ князямъ. Дѣйстно въ далеко честнѣйшомъ намѣренію стремитъ свята власть до того, щобы управляти умами людей хороняча царство Божіе и правду его (Мат. 6. 33.) и тымъ она цѣла занята. Не можна же безъ нарушеня вѣры сомнѣватися, що таке управленье умами назначено Церквѣ одной, щобы въ томъ власть политична ніякого не мала мѣстця: не, Кесареви бо, но Петрови вручилъ Іисусъ Христосъ ключи царства небесного. Съ тою наукою о дѣлахъ политичныхъ и рилигійныхъ сполученіи суть другіи не малои ваги, и о нихъ на семъ мѣстци замовчати не хочемо.

Отъ всякого рода политичного правленія отстоитъ якъ найдальше христіяньске правленье; хотяй мае подобіе и устроеніе державы, но мае цѣлкомъ инше начало, причину и природу, якъ державы смертніи. — Мае отже церковъ право жити, и хоронити себе отповѣдными своей природѣ уставами и законами. И понеже она не тôлько есть товариствомъ совершеннымъ, но высшимъ отъ кождого человѣческого товариства, она правомъ и обовязкомъ своимъ оттягаеся дуже отъ послѣдованья сторонництвамъ и служенья змѣннымъ направленіямъ гражданьскихъ справъ. Подобнымъ чиномъ Церковъ хороняча свои права, почитае чужіи, не гадае що до неи належитъ, яка форма державы найбольше подобаеся, и якими постановленіями управляе ся справа мірска народовъ христіяньскихъ: зъ рôжныхъ родовъ правительствъ не опровергае жадного, если лише не нарушаеся религія и карность обычаевъ. — До того примѣра належитъ звертати мысли и дѣланья всѣхъ поодинокихъ христіянъ. Не ма сомнѣнія, щобы не була яка честна суперечка въ справахъ политичныхъ, коли именно ведеся борба ненарушимою правдою и справедливостію, щобы тіи мнѣнія въ дѣло и уживанье ввести, которіи передъ другими выдаются користнѣйшими для общого добра. Но втягати Церковъ до сторонництвъ, або хотѣти, щобы она помагала до покаянія тыхъ, съ которыми ведеся споръ, есть то дѣломъ людей нероз-

судно надуживаючихъ религію. Противно, святою и ненарушимою должна бути у всѣхъ религія; а даже въ самой карности державъ, котора не може отдѣлитися отъ законôвъ моральности и обовязкôвъ религіи, на то найбольше и неустанно належитъ мати взглядъ, що передъ всемъ служитъ христіяньскому имени: и еслибы ся коли зауважало, що тоежъ изъ стороны ворогôвъ находится въ небеспеченьствѣ, належитъ уникати всякіи роздоры, но единодушно и единомысльно предприняти оборону и защиту религіи, що есть найбольшимъ общимъ добромъ, и до чого все належитъ относити. — То уважалисьмо конечнымъ троха докладнѣйше пояснити.

Дѣйстно такъ церковь якъ и держава маютъ свое особне начальство: протое въ веденію дѣлъ своихъ не слухае одно другого, розумѣеся, въ предѣлахъ означеныхъ отъ найблизшои кождого справы. Но зъ того ніякимъ чиномъ не слѣдуе, що они суть розлученіи, а тѣмъ менше, щобы собѣ противилися. — Дѣйстно, не лише тое, дала намъ природа, щобысьмо существовали, но щобысьмо були добрыхъ обычаевъ. Протое отъ супокою, публичного порядку, который передъ всѣмъ на цѣли мае мірске сполученье, того жадае человѣкъ, щобы ему добре було, а тымъ больше, щобы подало ему достаточну помôчь до усовершенья обычаевъ, которе усовершенье состоитъ не въ чôмъ инномъ, якъ только въ познанію и исполненію честноты. Заразомъ такожь хоче що и долженъ, знайти въ церквѣ подпору, за помочію которои мôглбы докладно исполняти дѣло совершеннои поб жности, що лежитъ въ познанію и исполненію правдивои религіи, котора есть головою всѣхъ честнотъ, понеже относячи до Бога выполняе и лучитъ всѣ прочіи. — Длятого въ выданью уставъ и законôвъ належитъ мати взглядъ на успособленье человѣка моральне и религійне, и старатися о усовершенье тогожь, но право и въ порядку: и не належитъ ничого приказовати ни заказовати безъ взгляду на тое, що предложене есть товариству людей мірскому, а що религійному. Зъ того самого поводу не може бути для церкви рôвнодушнымъ, якіи суть въ державахъ законы, не о скôлько до державы належатъ, но понеже переступивши неразъ належитіи границѣ впадаютъ въ право церкви. Що больше, обовязкомъ есть церкви наложенымъ отъ Бога спротивитися, еслибы часомъ карность державы шкодлива была религіи, и усильно старатися, щобы въ законы и уставы народовъ честнота Евангегія вникала. А понеже щастье державы особенно зависитъ отъ успособленья тыхъ, которыи стоятъ на челѣ народа, протое Церковъ не може давати опѣки и приклонности тымъ людямъ, о которыхъ знае, що ю нападаютъ, що не хотятъ явно почитати еи правъ, що силуются справы святыи и справы мірскіи природою сполученіи розорвати. Противно прихильною, якъ належитъ, есть для тыхъ, которыи право сядучи о правленію мірскомъ и христіяньскомъ, хотятъ, щобы одно и друге для общого добра согласно трудилося. Въ тыхъ приписахъ заключаеся правило, которому послѣдовати повиненъ кождый католикъ въ публичномъ житью Именно тамъ где церквою позволено есть справами публичными заниматися, належитъ скланятися до мужей знаныхъ зъ правости и хотячихъ прислужитися имени христіяньскому; и не може бути причина, для чого належалобы предпочитати успособненыхъ зле для религіи.

Зъ того видно, якъ великимъ есть обовязкомъ заховати согласіе умôвъ, особенно коли въ томъ часѣ съ такою пере̂бѣглостію нападае ся на имя христіяньске. Всѣ тіи, що усильно будутъ старатися привязатися до Церкви, котора есть столпъ и утверждение истины (1 Тим. 3 15) легко остережутся отъ учителей лживыхъ..... свободу имъ обѣщавающе, сами раби суще тлѣнія (II Петръ II. 1 19.) що больше, ставшися участниками честноты самои Церкви, мудро-

стію побѣдятъ напасти, крѣпостію силу. -- Не есть ту мѣстце изслѣдовати, чи и кôлько причинилися до новыхъ устройствъ недбальство и домашніи роздоры католиковъ, но певно люде переворотныи малибы менше отваги, и не наробилибы такого спустошенья,, еслибы була сильнѣйша вѣра у многихъ, любовію поспѣшествуема (Гал. 5. 6.) и не упалабы такъ глубоко карность христіяньскихъ обычаевъ передана намъ Богомъ. Кобыто память на минувшіи событія ту користь принесла, щобы въ будуче сталися розсуднѣйшими!

Приступаючи бо до справъ публичныхъ належитъ дуже уникати двохъ блудôвъ, зъ котрыхъ оденъ присвоюе собѣ имя благоразумія, другій же зостае въ зухвалости. Нѣкоторыи бо говорятъ, що явно не належитъ выступати противъ сильнои и могучои неправости, щобы случайно борба не розярила умôвъ ворогôвъ. Чи тіи стоятъ за, чи противъ церкви, непевно, понеже утверджаютъ, що исповѣдуютъ науку католическу, но хотѣлибы, щобы церковъ позволила, абы певніи съ нею несогласніи мнѣнія могли безкарно розширятися. Болѣютъ надъ упадкомъ вѣры и змѣною обычаевъ, но ничого не дѣлаютъ для запобѣженья томужъ, або такожь безмѣрною поблажливостію и шкодливымъ певнымъ лицемѣріемъ неразъ злое помнажаютъ Тіи не хотятъ, щобы ктось усумнѣвался о ихъ приклонности до Апостольского Престола, номаютъ всегда щось, що на Папу суть обуреныи. Тыхъ людей благоразуміе есть того рода, котре св. Апостолъ Павелъ называе мудрованіе плотское и смертъ души, понеже не покаряеся закону Божому и не може покорятися. Мудрованіе плотское, вражда на Бога: закону бо Божію не покаряется, ниже бо можетъ (Римл. 8. 67.) А ничо такъ менше способного до уменшенья злого. Вороги бо—що голосити и чимъ величатися, многіи изъ нихъ не вагаются, — то совсемъ маютъ на цѣли, щобы религію католическу, котра одна есть правдива, цѣлкомъ, еслибы можливо було, знищити. И маючи таке намѣреніе ничого не страхаются; думаютъ бо, чимъ бôльше всколебаеся честнота другихъ, тымъ легшою станеся можливость злыхъ рѣчей. Протое, которыи полюбили мудрованіе плотское, и удаютъ, що не знаютъ, що кождый Христіянинъ долженъ бути добрымъ воиномъ Христовымъ, которыи хотятъ доступити нагородъ належитыхъ побѣдителямъ найпріемнѣйшою дорогою и безъ ніякои борбы, тыи далекіи суть отъ того, абы перервали дорогу злого но радше тую еще улучшаютъ.

Противно не мало есть такихъ, котори побудкою лобмнимымъ упованьемъ, або що еще есть бôльшимъ блудомъ, що иншого дѣлаючи, а що иншого удаючи, присвоюютъ собѣ то, що до нихъ не належитъ Хотѣлибы, щобы справы церкви велися пôсля ихъ суду и произволу такъ далече, що все, що дѣлаеся иначе, зносятъ съ прикростію, або пріймаютъ спротивленьемъ. Тыи вправдѣ силуютъ ся съ напруженьемъ надаремнымъ, но помимо того суть не менше наганы достойныи, якъ другіи. То бо значитъ не послѣдовати власти законной, але ю упослѣджати, а заразомъ справы зверхностей захватити для приватныхъ людей съ великимъ нарушеньемъ порядку, котрый Богъ въ церквѣ своей безустанно до захованья установилъ и непозваляе, щобы кто его безкарно нарушилъ. — Тыи, дѣлаютъ найлучше, котрыи не вагаются вступити до бою, коли лише того потреба, въ тôмъ пересвѣдченью, що несправедлива сила уступитъ и зробитъ колись мѣстце для святости права и религіи Тыи которыи выдаются, що предпринимаютъ дѣйстно щось достойного старанною славою, коли усильно стараются хоронити религію особенно противъ найотважнѣйшого сторонництва, повставшого для преслѣдованья христіяньского имене, которе взявши Папу подъ свою власть не устае враждебно его напастовати: но захо-

вуютъ прилѣжно послушеньство, привыкши ничого самовольно не починати. Теперъ понеже подобна воля повиноватися получена съ крѣпкимь духомъ и постаянностію всѣмъ христіянамъ есть необходимою, щобы, якіибы будь приключенья часъ привелъ ни въ чимже були лишенй, усильно желаймо, щобы въ умахъ поодинокихъ глубоко вкоренилося тое, котре Павелъ называе мудрованіе духовное (Римъ. 8. 6.) Тое бо послѣдуе въ правленю человѣческихъ дѣланій найлучше правило умѣренности, дѣйствуючи тое въ человѣцѣ, щобы або за для недбальства боязливо не отчаивалъ, або за надто не уповалъ за для великои зухвалости. — Заходитъ бо рôжниця межи благоразуміемъ политичнымъ, которе належитъ до общого добра, и тымъ которе належитъ до добра кождого прыватно. Сіе спостерегаеся въ людяхъ прыватныхъ, которй слухаютъ рады и правого розума въ управленю себе; первое же въ настоятеляхъ, особенноже въ князяхъ, до которыхъ належитъ стояти съ властію на челѣ, и то такъ що выдаеся, якобы цѣле политычне мудрованіе приватныхъ въ томъ лежало, щобы вѣрно исполняти приказы законнои власти*).

Тое розположенье и той порядокъ повиненъ тымъ бôльше перебувати въ державѣ христіяньской, о скôлько благоразуміе политычне Папы больше рѣчей въ собѣ заключае: до него бо належитъ не лише управляти церквою, но вообще дѣланія гражданъ Христіяньскихъ такъ упорядковати, щобы они докладно сходилися съ надѣею осягненя вѣчного спасенія. Зъ того явствуе, що кромѣ найбольшого согласія мнѣній и дѣлъ, необходымо есть для власти церковнои въ дѣланю заховати политычну мудрость. Правленье же справами христіяньскими найблизше и посля Архіерея Римского належитъ до епископовъ, котрыи хотяй не досягаютъ высоты власти папкои, суть однакожь въ іерархіи церковной правдивыми князями, и кождый зъ нихъ управляючи поодинокими церквами, есть якобы головнымъ будовничимъ въ будинку духовномъ (S. Thom. Quodlib. I. art. XIV.) и мае въ духовеньствѣ помочниковъ своихъ и своихъ совѣтниковъ. До того состава церкви, котрого никто зъ смертныхъ не може змѣнити, належитъ застосовати житье. Длятого якъ необходимымъ есть для Епископовъ въ веденію Епископства соединеніе съ престоломъ Апостольскимъ, такъ належитъ, щобы духовныи и мірскіи съ Епископами якъ найстислѣйше жили, дѣлали. — Може вправдѣ бути, що въ обычаяхъ Епископовъ есть щось менше похвального, або въ ихъ мнѣніяхъ неумѣстного, но никто приватный най собѣ не присвоюе чина судіи, той бо Христосъ Господь наложилъ тому одному, которого поставилъ на челѣ овецъ и агнцовъ. Най кождый заховае въ памяти премудре мнѣніе Григорія великого: Належитъ упоминати подчиненыхъ, щобы нерозсудно не судили житье настоятелѣвъ своихъ, еслибы може видѣли, що они щось наганного дѣлаютъ, щобы зъ того, що слушно ганятъ злое, не впали зъ гордости въ пропасть. Належитъ ихъ упоминати, щобы они если видятъ вину на своихъ насто-

*) Благоразуміе лежитъ въ розумѣ; управляти же и кермовати есть властиве розумови, и протое кождый, и скôлько участвуе въ правленю и кермованю, о стôлько подобае ему мати розумъ и благоразуміе Явнымъ же есть, що до подчиненого, о сколько есть подчиненымь, и слуги о сколько есгь слугою, не належитъ управляти и кермовати. но бôльше бути правленымъ и кремованымъ. И протое благоразуміе не есть честнотою слуги, о сколько есть слугою, ни подчиненого. о сколько естьподчиненымъ. Но понеже кождый чоловѣкъ, о скôлько естъ розумнымъ. участь якуюсь бере въ правленю пôсля суду розуму. о только подобаэ ему мати благоразуміе. Зъ того явствуе, що благоразуміе въ князю есть подôбне до штуки архитектоничнои (якъ слазано въ VI Ethicorum); въ подчиненыхъ подôбне до штуки выконуючого рукою (S. Tohm II. II Quaest XLVII art. XII).

ятеляхъ, не ставалися къ нимъ зухвальшими, бо най такъ въ собѣ о тôмъ судятъ, хотьбы тыи блуды и значительныи були, щобы зъ того поводу не вагалися зъ боязни Божои иго почитаня къ нимъ нести..... Дѣла бо настоятелѣвъ не належитъ мечемъ языка сѣчи, хотяйбы они слушно наганы достойныи уважалися. (Reg. Pcst. P. III. Cap. IV.)

Но мало що послужатъ старанія, если до карности христіяньскихъ честнотъ не устроится житье. Таке есть мнѣніе святого письма о родѣ жидовскомъ: Дондеже не согрѣшиша предъ Богомъ своимъ, бѣша благая съ ними, понеже Богъ ненаведитъ неправды. . . . . Егда же отступиша отъ пути, егоже завѣща имъ, истребишася въ мнозѣхъ бранехъ на много зѣло. (Іудіѳъ 5. 17. 18). Но народъ жидовскій малъ несовершенный видъ народа Христіяньского, и въ старинныхъ тогоже приключеніяхъ булъ неразъ образъ правды будучои; только, що о много большими добродѣйствами одарила и украсила насъ божа благость, а протое вина невдячности дѣлае о много тяжшими грѣхи Христіянъ.

Богъ вправдѣ николи и ніякимъ чиномъ не опускае церковъ, длятого нема ничого, чого обавлялабыся отъ злобныхъ замаховъ людей, но народы отступившіи отъ христіяньскихъ честнотъ не могутъ мати такои беспечности. Умаляютъ бо племена грѣси. (Прим. 14. 34). — Если силу и правду того изреченія досвѣдчилъ цѣлый минувшій вѣкъ, якій есть поводъ, щобы и нашъ того не досвѣдчилъ? А що больше, уже дуже много на то вказуе, що грозятъ заслуженіи кары: и то само потверджае само состояніе державъ, то есть: видимо, що многіи зъ нихъ знищеныи домашными нещастями, а жадна не есть всесторонно беспечна. Еслибы заворушеня нечестныхъ смѣло поступали предпринятою дорогою, и еслибыся имъ случило, щобы они якъ поступаютъ въ злыхъ штукахъ и гôршомъ намѣренію, взмагалися въ маеткахъ и могучествѣ, то дѣйстно заходилабы обава, щобы не вывернули цѣлыи державы зъ основъ, якіи положила природа. И не можна такихъ обявъ усунути самою силою людскою, особенно, понеже велике множество покинувши вѣру христіяньску тымъ отпокутовуе справедливѣ гордости кары, що заслѣплене похотьми надаремно шукае правды, пріймае ложне за правдиве, и гадае що мудро робитъ коли называе лукавое доброе, и доброе лукавое, полагающе тму свѣтъ, и свѣтъ тму. (Исаі 5. 20). Длятого потреба, щобы Богъ допомогъ, и памятный на благость свою призрѣлъ на мѣрске товариство людей. Протое, до чого усильно уже взывалисьмо, належитъ съ особенною ревностію и постоянностію старатися, щобы покорнымъ благаньемъ умолити милосердіе Боже, и щобы возбудити честноты, которыми производится житье христіяньске. — Передъ всѣмъ треба взбудити и хоронити любовъ, котора содержитъ головне утвердженье житя христіяньского, и безъ которои або ничимъ суть честноты, або безовощными. Длятого то св. Павелъ завзываючи Колосаевъ, щобы уникали всякого блуда, и упражнялися въ славѣ розличныхъ честнотъ, додае: надъ всѣми, же сими стяжите любовъ, яже есть союзъ совершеньства. (Кол. 3. 14). Дѣйстно есть любовъ связію совершеньства понеже, которыхъ она обняла тѣсно получае съ Богомъ самымъ, и дѣйствуе, що черпаютъ житье души отъ Бога, дѣлаютъ съ Богомъ, и относятъ до Бога. Но любовъ Бога должна сполучитися съ любовію ближнихъ, понеже люди участвуютъ въ безконечной добротѣ Бога, и носятъ на собѣ выразный образъ и видъ. Сію заповѣдь имами отъ Бога, да любяй Бога, любитъ и брата своего (І. Іоан. 4. 21). Аще кто речетъ яко люблю Бога а брата своего ненавидитъ, ложь есть. (І. Іоан. 4. 20). И тую заповѣдь о любвѣ божественный си

датель назвалъ новою, не якобы ніякій уже законъ, або сама природа не приказовала, щобы люди взаимно себе любили, но понеже той христіянскій родъ любви булъ цѣлкомъ новымъ и непамятнымъ отъ вѣковъ. Якою бо любовію Іисусъ Христосъ есть любленый отъ Отца своего, и любитъ самъ людей, тую саму выпросилъ для своихъ учениковъ и послѣдователѣвъ, щобы могли бути въ немъ одно сердце и одна душа, такъ якъ онъ самъ и Отецъ одно суть що до природы. Никому не есть неизвѣстна сила тои заповѣди, якъ глубоко она зъ початку внійшла въ грудь Христіянъ, и якіи и якъ великіи овочи согласія, взаимного благоволенія, побожности, терпеливости и крѣпости принесла. Чомужь нема стараня, щобы наслѣдовати примѣрамъ предковъ? Самыи времена не малыи приносятъ побудки до любви. Коли безбожники отновляютъ ненависти къ Іисусу Христу, належитъ Христіянамъ возбудити въ собѣ благочестіе и отновити любовъ, виновницю великихъ дѣлъ. Най утихнутъ протое, если якіи суть, распри, най замовчатъ тіи суперечки, которі силы борючихся розсыпаютъ, а религіи ничимъ не прислугуются и най ведутъ житье, якъ подобае, сполучеными вѣрою умами, любовію хотѣніями, въ любвѣ къ Богу и людямъ.

Тутъ мѣстце упомнути именно отцѣвъ родинъ, щобы старалися управляти домы свои тыми заповѣдьми и вчасно поучати дѣтей. Початки державы заключаются въ родинѣ, и въ значной части щастье державъ живится середъ домашныхъ стѣнъ. Протое тыи, що хотятъ ихъ оторвати отъ христіяньскихъ устаневленій починаютъ свои намѣренія отъ потомства, и приспѣшаютъ зопсутье товариства домового. И отъ тои зброднѣ не отстрашуе ихъ даже мысль що тое но може дѣятися безъ великои кривды родичей; зъ природы бо маютъ родичи свое право выховувати тыхъ, которыхъ породили, съ тымъ обовязкомъ, щобы саме выхованье и наука молодѣжи соглашалися съ цѣлію, въ якой они зъ Божого дару дѣти получили. Потреба протое, щобы родичи на тое наставали и усиловалися, щобы въ той справѣ всяку кривду прогнали, и безусловно выбороли, щобы въ ихъ власти лежало выховувати дѣти, якъ подобае, по христіяньски, а особенно, щобы недопустили до тыхъ школъ, где заходитъ небеспеченьство, що впоятъ въ себе трутизну безбожности. Коли ходитъ о належите образованье молодежи, ніякій трудъ и старанье не може бути такъ великимъ, щобы еще большого предприняти не було потреба. Въ томъ суть дѣйстно подивленя достойныи многіи католики зъ рôжныхъ народовъ, которыи для выхованя хлопцѣвъ устроили свои школы великими издержками съ большою вытревалостію. Подобае подражати спасительный примѣръ, гдебы видѣлося, що времена того жадаютъ; но передъ всѣмъ най стоитъ при томъ, що найбольше може здѣлати въ душахъ хлопцѣвъ домашне выхованье. Если молодый вѣкъ знайшовъ въ дома добру карность житя и вправу въ христіяньскихъ честнотахъ, буде мало велику помочь спасеніе державъ.

Здаеся намъ, що порушилисьмо всѣ справы, которіи въ тыхъ временахъ католики маютъ наслѣдовати, а которыхъ уникати. Проче, а то належитъ до Васъ, почтенныи братя, старатися, щобы голосъ нашъ дойшолъ всюды, и щобы порозумѣли всѣ, якъ много на томъ залежитъ, дабы въ самомъ дѣлѣ исполнялося то, що мы въ семъ письмѣ выложили. Захованье тыхъ обовязкôвъ не може бути утяжливе и трудне, понеже иго Іисуса Христа есть солодке, а бремя его легке. — Еслибы же щось до здѣланья труднѣйшимъ выдавалося, то трудѣтся повагою и примѣромъ, щобы кождый ревнѣйше брался до дѣла и заявилъ духа непобѣдимого отъ трудностей. Покажѣтъ, що частѣйше пригадовалисьмо, що найсовершеннѣйшіи и найбольше

пожелаемыи добра находятся въ небеспеченьствѣ, для захованья которыхъ всѣ труды маются уважати зносимыми, и що за тыи труды такъ велика наступитъ нагорода, яку найбольше по христіяньски ведене житье приноситъ. Противно, не хотѣти боротися за Христа, значитъ нападати на Него; самъ бо говоритъ (Лук. 9. 26) що отречеся тыхъ передъ Отцемъ своимъ на небесѣхъ, которыи не будутъ исповѣдати его передъ людьми на земли. Що до Насъ, и всѣхъ васъ, николи, поки житья, не допустимо, щобы повага, совѣтъ, трудъ нашь якимъ будь способомъ, въ борбѣ устали. И нема сомнѣнія, що такъ стадо якъ и пастырѣ будутъ мали особенну помôчь Бога, доки не закончится борба.

Поднесеныи такимъ упованіемъ, яко предвозвѣщенье небесныхъ дар въ и залогъ Нашого благоволенія удѣляемъ прелюбезно о Господѣ Вамъ, почтенныи братя, и духовеньству и всѣмъ людямъ, которыми поодиноки управляете, Апостольское благословеніе.

Дано въ Римѣ при св. Петрѣ дня 10-го Сѣчня 1890. Папства Нашого дванадцятого року.

Левъ П. П. XIII.

Удѣляючитое до вѣдомости Всеч. Священьства, препоручаемъ о томже и Вѣрныхъ повѣдомити и тоеже въ отвѣтный способъ мѣсто проповѣди недѣльнои имъ пояснити.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 13. Вересня 1890.

Ч. 3147.

Испытъ конкурсовый для кандидатовъ на посады професоровъ религіи при ц. к. Гимназіяхъ.

Ч. 47.

Въ цѣли придбаня кандидатовъ на посады учителôвъ религіи при гимназіяхъ опредѣляеся речинець до испыта конкурсового на дняхъ 25. и 26. Лютого 1891 року въ Перемышли отбутися маючого, на которыхъ то дняхъ кандидаты испыту тому поддатися намѣряючіи тутъ явитися маютъ.

Первого дня отбудеся испытъ писемный а то изъ учебныхъ предметовъ пляномъ науки для гимназіи нисшои и высшои предписаныхъ, а именно: изъ великого катихисма исторіи библійнои старого и нового завѣта, літургіи, вѣро-и правоученія и исторіи Церковнои, якоже и выробъ ексгорты на даный тематъ.

Второгоже дня выголоситъ кандидатъ на память выкладъ о предметѣ науки богочестія свободно собѣ выбраномъ, застосованомъ до потребъ молодежи гимназіяльнои.

От Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 2. Серпня 1890

Ч. 3487.

Конкурсъ на опорожненіи парохіи.

Ч. 48.

Съ речинцемъ убѣганя ся до дня 15. Листопада 1890, выставляютъся на соубѣгательство слѣдуючіи парохіи:

1. Кречовичи съ дочер. Канчуга, парт. прив. дек. Канчуцкого.
2. Полянчикъ съ „ Солина и Мичковъ патр. приватного дек. Балигородского.
3. Рава Руска съ „ Рѣчка „ „ Потелицкого.
4. Рыхвалдъ, патр. прив. дек. Бѣцкого.
5. Угерцѣ минеральнiи съ дочер. Руденка и Орелецъ, патрон. прив. дек. Лѣского.
6. Юровцѣ съ мѣстц. Сороговъ доль. и горный патр. прив. дек. Сяноцкого.

От ъ Еп. Консисторiи.

Перемышль дня 4. Вересня 1890.

Ч. 49.

Ч. 3650, 3649 3892

О выльосованыхъ индемн. облигацiяхъ

Ведля завѣдомленiя выс. ц. к. Намѣстничества зъ дня 1. Вересня 1890 Ч. 56.779, 60.275 якъ и зъ дня 14. Вересня 1890 Ч. 60·850 выльосованiи стали 30. Цвѣтня 1890 слѣдуючiи индемнизацiйнiи облигацiи.

Ч.	1117	на	120	злр.	винк.	на	парохiю Залѣсье.
„	4462	„	200	„	„		дочер. Ожанна ad Курыловка
„	6374	„	250	„	„		на парохiю Мацьковичи
„	7267	„	100	„	„	„ „	Новосѣлки гостиннiи
„	7393	„	50	„	„	„ „	Королева руска
„	7408	„	200	„	„	„ „	Сенькова воля
„	7447	„	100	„	„	„ „	Бôбрка
„	7732	„	250	„	„	„ „	Замъхôвъ
„	7775	„	200	„	„	„ „	Дошно
„	7783	„	200	„	„	„ „	Бандрôвъ
„	7929	„	200	„	„	„	каплицюя св. Анны въ Волощи
„	7951	„	800	„	„	„	парохiю Цариньске
„	8382	„	100	„	„	„	дочер. Воля Яворова ad Воля Сенькова
„	8418	„	1050	„	„	„	Епископство Перемыске
„	243	„	120	„	„	„	парохiю Ванькова
„	404	„	100	„	„	„ „	Тростянець дек. Добромильскiй
„	450	„	100	„	„	„ „	Брунары
„	14164	„	1000	„	„	„	Капiтулу Перемыску
„	4314	„	15230	„	„	„	Епископство Перемыске
„	4604	„	310	„	„	„	парохiю Ярославъ
„	6597	„	600	„	„	„	церковъ въ Хотынци
„	7124	„	100	„	„	„	фундацiя Андрея Дзюбакъ при церкви въ Угновѣ
„	11977	„	3700	„	„	„	церковъ въ Губичохъ.
„	13287	„	50	„	„	„	парохiю Жукôвъ.
„	13354	„	50	„	„	„ „	Любинѣ.
„	14140	„	200	„	„	„ „	Баличи.
„	14164	„	50	„	„	„ „	Дверникъ.
„	14450	„	100	„	„	„ „	Сосниця.
„	14552	„	800	„	„	„ „	Тарнавка.
„	14625	„	100	„	„	„ „	Негрыбка.

Ч. 14766 на 100 зл. винк. фунд. Стефана Станкевича при церкви въ Рогôзнѣ ad Райтаровичи.
„ 15781 „ 200 „ „ на парохію Годынѣ съ Ляцкою Волею.
„ 15901 „ 250 „ „ „ „ Босько.
„ 16353 „ 100 „ „ „ „ Бôбрка съ доч. Мычкôвцѣ и Здвижень.

Поручаеся тіи облигаціи съ дотычнымъ лучкомъ платничимъ въ ц. к. урядѣ податковомъ за подпискою полученя для дальшого споводованя злижити а о здѣланомъ сюда донести.

От Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 23. Вересня 1890.

Ч. 3903.

Конкурсъ на посаду префекта наукъ при генер. Сѣменищи въ Львовѣ.

Ч. 50.

При гр. кат. генерал. Сѣменищи въ Львовѣ опорожнена стала посада префекта наукъ съ рочнымъ жалованьемъ 210 зл. и другими свѣдомыми емолюментами, на котру то посаду розписуесь конкурсъ съ речинцемъ до 1. Листопада 1890.

Убѣляючіи ся о тую посаду кандидаты маютъ свои поданя заосмотреныи въ предписаныи прилоги черезъ дек. урядъ въ высше опредѣленомъ времени сюды предложити.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 25. Вересня 1890.

Іоаннъ
Епископъ.

Хроника.

Каноничну институцію получили:

Ч 3409 Пр. Клишъ Григорій, на Малнôвску Волю деканата Мостиского.
„ 3434 „ Шихъ Юліянъ на Долге, деканата Дрогобыцкого.
„ 3474 „ Бачиньскій Левъ на Тудорковичи, деканата Варяжского.
„ 3512 „ Сѣлецкій Александеръ на Радоцыну, деканата Дуклянского.
„ 3676 „ Винницкій Корнилій на Барычь, деканата Перемыского.
„ 3776 „ Глушкевичь Теофиль на Малнôвъ, деканата Мостиского.
„ 3981 „ Маковей Илія на Солинку, деканата Ялиского.
„ 3982 „ Лодыньскій Корнилій на Либохору, деканата Высочаньского.
„ 3983 „ Дръ Малинякъ Николай на Сливницю, деканата Нижанковского.
„ 4015 „ Коростеньскій Северинъ на Павлокому, деканата Бирчаньского.

До каноничнои институціи завозваныи:

Ч. 3324 Пр. Бѣрецкій Владыславъ на парохію Ольшаны деканата Нижанковского.
„ 3509 „ Губла Андрей на парохію Коростно деканата Устрицкого.

Завѣдательства получили:

Ч. 3434 Пр. Морозъ Григорій парохіи Рыбникъ деканата Дрогобыцкого.
„ 3520 „ Михальчукъ Іоаннъ парохіи Рава руска деканата Потелицкого.
„ 3776 „ Раставецкій Щастный парохіи Гошôвъ деканата Устрицкого.
„ 3843 „ Кобздай Володимиръ парохіи Полянчикъ деканата Балигородского.
„ 3900 „ Лебедовичь Алексій парохіи Явôрникъ деканата Яслиского.
„ 3914 „ Попелъ Михаилъ парохіи Юрôвцѣ деканата Сяноцкого.

Сотрудничества получили:

Ч. 3155 Пр. Погорецкій Петръ въ Сокали деканата Сокальского.
„ 3409 „ Дуркотъ Юліянъ самост. въ Цвѣржи деканата Мостиского.
„ 3474 „ Осьмакъ Романъ прив въ Волчищовичехъ деканата Судововишеньского.
„ 3676 „ Кушнѣръ Николай самостоят. въ Княжиполи деканата Добромильского.
„ 4015 „ Хомицкій Теофиль самостоят. въ Яблоници руской дек. Бирчаньского.

Именованя:

Ч. 3655 Преч. Скобельскій Іоаннъ, Деканъ Дрогобыцкій и парохъ въ Лишни именованъ сталъ заступникомъ професора религіи при ц. к. гимназіи Дрогобыцкой.
„ 3710 Преч. Децко Андрей такимъ заступникомъ при ц. к. гимназіяхъ въ Перемышли.
„ 3711 „ Копыстяньскій Климентій парохъ въ Регетовѣ М. Деканомъ для дек. Бѣцкого.

Ч. 3431 Выс. ц. к. Намѣстничество розпорядженіемъ зъ дня 15. Серпня 1890 Ч. 55789 призволило на дальшу дотацію рочныхъ 300 зл. для сопомочника въ Сѣнявѣ дек. Ярославского на часъ душпастырованя тамже пароха Климентія Вахнянина.
„ 3505 Тоежь розпорядженіемъ зъ дня 24. Серпня 1890 Ч. 58484 призволило на таку саму дотацію для сопомочника пароха въ Хлѣвчанахъ деканата Угнôвского.
„ 3665 Тоежь розпорядженіемъ зъ дня 29. Липця 1890 Ч. 59278 подвысшило дотацію для сопомочника въ Зубковѣ деканата Сокальского изъ 210 зл. на 300 зл. рочно почавши отъ 1. Серпня 1890 на время душпастырованя тамже пароха Емиліяна Яремкевичь.
„ 3091 Тоежь розпорядженіемъ зъ дня 13. Вересня 1890 Ч. 63664 призволило на дотацію рочныхъ 300 зл. для сопомочника въ Доброгостовѣ дек. Дрогобыцкого на протягъ одного року т. е. отъ 21. Серпня 1890 до 20. Серпня 1891.

Жертвы:

Ч. 1722 Преч. урядъ дек. Бѣцкій донѣсъ, що парохіяне зъ Рыхвалда якъ Ч. Михаилъ Писарчикъ справилъ для мѣстцевой церкви дарохранительницю

за 35 зл. а Ч. Димитрій Писарчикъ и другіи Рыхвалдчики прислали зъ Америки 120 зл. на паукъ а 33 зл. на плащенницю.

Ч. 2039 Преч. урядъ дек. Потелицкій донѣсъ, що Ч. Юстина Бережницка и Ч. Стефанъ Говра парохіяне зъ Бѣлой справили для мѣстцевой церкви: перва фелонъ да 50 зл. а двѣ хоругви за 55 зл., вторый же 2 хоругви за 35 зл.

Ч. 2096 Пр. урядъ парохіяльный въ Чайковичехъ донѣсъ. що Г. Василій Чайковскій купецъ и властитель склепу въ Львовѣ, родомъ зъ Чайковичь, съ женою своею Маріею справили для матерной церкви въ Чайковичехъ подушку подъ Служебникъ и великій прекрасный дыванъ и Антипедіумъ зъ адамашку съ золотымъ гафтованымъ крестомъ до престола церкви св. О. Николая. Сестра же Маріи Чайковской П. Домицеля Санцевичь справила фиранки до чудотворной иконы св. О. Николая и Антипедіумъ зъ адамашку съ золотымъ гафтованымъ крестомъ, все то стоимости що найменше 200 зл.

Ч. 3113 Пр. урядъ парохіальный въ Порѣчу грунтъ, дек. Горожаньского донѣсъ, що жителѣ зъ дочерной Мальованки якъ Ч. Григорій и Евдокія Борецкіи справили для мѣстцевой церкви: фелонъ за 80 зл., чашу за 90 зл., двѣ хоругви за 90 зл., плащенницю за 35 зл., два лѣхтари на престолъ за 12 зл., кромѣ того частыми жертвами грошевыми причиняють ся до приукрашеня церкви.

Ч. 3151 Пр. урядъ дек. Дукляньскій донѣсъ, що парохіане зъ Ростайного якъ Ч. Іосифъ Русинякъ, Михаилъ Юдловскій, Иванъ Дзяма и Григорій Давидъ справили для мѣстцевой церкви великій свѣтильникъ (паукъ) вразъ съ свѣщами за 85 зл., дальше Ч. Іосифъ Русинякъ, Василій Хомикъ, Ева Гуликъ, Матѳей Прокопчакъ и Текля Давидъ 3 хоругви по 16 зл. 50 кр. а Ч. Иванъ Давидъ, Григорій Фрынцко, Теодоръ Мышковскій и Кирилъ Коцуръ отступили безплатно пôлъ морга грунту на кладбище.

Ч. 3757 Преч. урядъ дек. Лѣскій донѣсъ, що Благор. Г. Зиновія изъ Менциньскихъ Лабенцка, вдова по уряднику скарбовымъ въ Бродахъ справила для церкви въ Тыравѣ сольной где родилася, два олійныи образы съ золочеными рамами и дыванъ вартости 50 зл.

Ч. 3848 Преч. урядъ дек. Мушиньскій донѣсъ, що житель зъ Леліохова Чест. Димитрій Жидовскій съ своею супругою жертвовали на закупно свѣщника для мѣстцевой церкви суму 110 зл. Чест. Іоаннъ Шутіякъ житель изъ сусѣдного села „Руская Воля“ Епархіи Пряшовской въ Угорщинѣ, закупилъ для церкви въ Леліоховѣ двѣ хоругви за 54 зл а кромѣ сего при кождой случайности старае ся своими жертвами о великолѣпіе храма Божого въ Леліоховѣ.

Всѣмъ тымъ повысшимъ жертводателямъ удѣляе Еп. Консисторія узнаніе и похвалу.

Кароль Волошиньскій,
пров. канцлеръ.

Тупомъ С. Ф. Піонткевича въ Перемышли.